

NEGENTIG SECONDEN

VANNESSA THUYNS

Negentig seconden

VANNESSA THUYNS

Negentig seconden

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Vanessa Thuyns

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Inhoudelijke redactie: Marijke Vos

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave februari 2021

ISBN 978-94-92585-65-3

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

*H*i R, mijn date met die Sander was niets. Geen klik. Helaas pindakaas. Ik ben net thuis en ik ga snel aan de slag met de presentatie voor overmorgen. Fijne avond nog. x Y.

Zodra ik zie dat het bericht is verzonden, zet ik mijn telefoon op stil. Reina kennende neemt ze geen genoegen met zo'n vluchtige boodschap. Leuk hoor, zo'n lieve vriendin die het beste met je voor heeft en je een leuke vent gunt, maar dat geforceerde gedoe van de datingwereld is niet aan mij besteed. Dit was haar zoveelste poging tot Yara-aan-de-man-brengen.

Ik stel de magnetron in op vier minuten en sleep een tas met mappen naar de eettafel. Dan maar een date met de administratie van een van onze klanten, wiens kwartaalcijfers me meer boeien dan de sportschoolverhalen van date Sander, zojuist in de kroeg.

Terwijl de heerlijke geur van Indiase kruiden zich langzaam door mijn huis verspreidt, open ik mijn laptop en zet ik drie zwarte ordners rechtop op de eettafel. Nadat ik ben ingelogd op het bedrijfsnetwerk verschijnt als eerste mijn to-dolijst in beeld: een prognose maken voor *Coffeemaker Deluxe*, drie offertes de deur uit doen en de jaarcijfers analyseren van een potentiële

klant. Het is maar goed dat ik vanavond alvast een start kan maken, want hier ben ik voor de rest van de week zoet mee.

De piepjes van de magnetron worden direct opgevolgd door een harde bons op de deur. Als ik door het kijkgat tuur, zie ik Reina met grote ogen die branden van nieuwsgierigheid. 'Yara, ik ben het.' Ik hoor het ongeduld zowel in haar stem als in haar manier van kloppen.

Murmelend open ik de deur. 'Wat doe jij hier? Had je niet een verjaardag?' Haar hoge blonde knot danst met haar mee als ze mijn woonkamer binnenloopt en met een plof plaatsneemt op de bank, mijn vragen totaal negerend.

'Hoe kan dat nou?' zucht ze. 'Deze date was op jouw lijf geschreven. Rutger beweert dat Sander zijn tofste collega is en jullie hadden zelfs al een licht erotische appwisseling. Wat ging er mis?'

Ik blijf staan en vouw mijn armen over elkaar heen. 'Zoals ik je al appte: we misten de klik, de connectie, de chemie of hoe je dat ook noemt.'

'O natuurlijk, onze Yara de Jongh wist dat al na dertig minuten?'

'Na negentig seconden al,' zeg ik doortastend. Ze haalt haar schouders geërgerd op en aan haar vragende blik te zien, moet ik mijn opmerking toelichten. 'Ken je dat onderzoek niet? Een vrouw heeft niet langer dan negentig seconden nodig om haar date te beoordelen. Dus ik wist na anderhalve minuut al dat hij geen blijvertje was.'

'Ik geloof hier niet in.'

'Ik heb het niet zelf bedacht hoor. Trouwens, een man neemt iets langer de tijd: plusminus vijf minuten.'

'Wat kon je in hemelsnaam in negentig seconden al bij Sander ontdekken?'

'Dat hij bloednerveus was en hij een soort van oogprobleem heeft.' Ik kijk kort nadenkend voor me uit en loop daarna naar het aanrecht. 'Of zou hij een tic hebben?'

‘Waar heb je het over?’ Ze klinkt nu niet meer nieuwsgierig, maar eerder teleurgesteld. Reina en haar man Rutger waren er honderd procent van overtuigd dat Sander en ik een match zouden zijn. Ik hoor haar onverstaanbaar mopperen, maar ik kan er toch niets aan doen dat hun inschattingsvermogen heeft gefaald?

Ik pak mijn eten uit de magnetron, loop terug naar de tafel en zet het bord met een noodgang neer. ‘Au, heet. Wil je ook? Rijst, boontjes en curry van de traiteur.’

‘Nee, ik heb al gegeten, maar kijk nou eens om je heen: mooie open haard, luxe open keuken waarin je samen met iemand allerlei sexy gerechten kan maken en een supersonisch tweepersoons bubbelbad in de badkamer.’

Ik houd mijn hoofd een beetje schuin en volg haar fanatieke armbewegingen. ‘Ik volg je geloof ik niet helemaal. Zei je nou “sexy gerechten?” Wat moet ik me daarbij voorstellen: oesters slurpen en samen aardbeien dippen in een chocoladefontein?’

‘Dit liefdesnestje is gebouwd voor twee personen. Het zou toch fantastisch zijn om dit alles te delen met een leuke man?’

‘Nou nee, ik snak niet per se naar weer een relatie.’

Ze steekt haar wijsvinger dreigend omhoog. ‘Je geeft die dates ook nooit een kans. Je bent niet eens met Sander uit eten gegaan. Dat was toch de afspraak?’

‘Ik had me bedacht tijdens mijn eerste glas wijn.’

‘Ja, ja, ik weet het, die negentigsecondenformule. Belachelijk.’

‘Waarom belachelijk? We zaten overduidelijk elkaars tijd te verdoen. En trouwens, laat mij hier maar prima alleen wonen en mocht ik eenzaam worden, neem ik een kat, desnoods drie katten, of nog beter, een praatgrage papegaai.’

‘Maar is ... Nee wacht, laat ik het anders vragen.’ Reina knijpt haar ogen fijn. ‘Geldt dat ook voor David? Mocht hij terugkomen naar Nederland en bij jou op de stoep staan, wijs je hem dan ook af?’

Ik blaas fanatiek op een stuk zoete aardappel zodat ik tijd

win om over haar vraag na te denken. Het duurt Reina blijkbaar te lang, want na twee seconden roept ze triomfantelijk:

‘Zie je wel, je bent nog veel te veel met David bezig.’

‘David koos voor zijn bedrijf, voor een leven in Portugal en hij heeft trouwens al een goedwerkende liefdesrelatie.’

‘O?’ zegt ze bijna in zichzelf.

‘Met zijn surfboard,’ zeg ik gniffelend.

‘Heel flauw. Yara, ik meen het. Sinds David weg is, wijs je iedere vent af.’

‘Hier hebben we het al zo vaak over gehad.’ Ik neem een grote hap.

‘En je werkt 24/7.’

‘En jij klinkt nu weer net als mijn moeder,’ zeg ik met volle mond.

‘Je moeder is een wijze vrouw.’

‘Maar ook een grote bemoeial.’ Lekker eten trouwens. Hierbij besluit ik dat ik vaker iets moet halen bij die traiteur.

Reina staat op en gaat met een indringende blik bij de eettafel staan. ‘Neem me nou eens een keer serieus. Er is meer in het leven dan alleen *Blom & De Jongh accountancy*. Er moet iets veranderen, want als je zo doorgaat dan is het ... onmogelijk en ... ik denk ...’

Waarom stottert ze en waarom kijkt ze naar haar laarsjes als ze tegen me praat? Ik leg het bestek neer en draai mijn lijf naar haar toe. ‘Wacht effe, jij had toch een feestje bij je schoonouders vanavond?’

‘Het was een late lunch en het feest was al zo goed als afgelopen.’

Ik wacht een paar tellen en probeer tegelijkertijd haar gezicht te lezen. ‘Kom je hier op zondagavond om mij de les te lezen over mijn liefdesleven of kom je klagen over mijn werkhouding?’

Ze neemt een slok water uit mijn glas en zegt daarna zachtjes: ‘Ik maak me zorgen om je.’

Ik probeer mijn lach in te houden. ‘Waarom? Omdat ik geen man kan vinden?’

‘Neehee.’ Ze bijt gekweld op haar lip. ‘Hoe moet ik het zeggen?’

‘Zeg gewoon de waarheid.’

‘Ja, dat ben ik van plan, maar het is niet gemakkelijk om dit tegen jou te zeggen; jij hebt altijd een antwoord terug.’

‘Nu ben ik wel heel benieuwd naar wat je te zeggen hebt.’ Ik schuif mijn bord naar voren en maak de stoel naast me vrij.

‘Oké,’ zucht ze en neemt plaats. ‘Als jouw beste vriendin én zakenpartner eis ik dat je een time-out neemt.’

‘Pardon, Reina Blom.’ Ik vermoed dat mijn armharen onder mijn wollen trui recht overeind staan. ‘Jij wilt dat ik verplicht vrij neem? Je vertrekt eerder van een familiefeestje om mij dit *nu* te vertellen. Serieus?’

‘Het kon niet wachten. Luister, je hebt sinds lange tijd niet eens één hele dag vrij genomen.’

Ik kijk haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘O jawel, op jullie huwelijksdag. Dat was fantastisch, van het ontbijt tot het feest. Ik heb daar ...’

‘Tot half één gedanst ja, maar het feest duurde tot twee uur. Rutgers oma van drieëntachtig jaar bleef zelfs tot het einde.’

‘Ik wilde het bruidsboeket toch niet vangen.’ Ik steek mijn tong uit, maar ik zie meteen aan haar frons dat mijn grapje niet goed valt.

‘Ik weet heus wel dat jij nog naar kantoor ging om een offerte af te maken voor een klant.’

‘Herinner je je dan ook nog dat we die klus vervolgens kregen en dat je daar heerlijk van op huwelijksreis bent gegaan naar Mauritius?’ Ik neem een slok water en kijk haar aan alsof ik zojuist een doelpunt heb gescoord.

Ze gaat rechtop zitten. ‘Ik had liever dat je tot het einde op mijn bruiloft was gebleven.’

‘Ben je daar nog steeds gepikeerd over?’

‘Absoluut niet, maar mijn punt is dat je alles van het leven aan je voorbij laat gaan. Ik ken bijvoorbeeld niemand die op zondag om zes uur opstaat om te werken.’

‘O nee? Ga maar eens op de Zuidas rondkijken. Reina, ons bedrijf kan misschien wel naar de beurs over een paar jaar.’

‘Is dat werkelijk een levensdoel van jou?’

‘Van jou toch ook? Dat was onze droom toen we studeerden.’

‘Dat was acht jaar geleden. Ik heb inmiddels ook *andere* dromen. Ik wil het weeshuis in Indonesië bezoeken dat wij sponsoren, ik wil Rutger helpen om zijn eigen onderneming op te starten en we willen kindjes.’

‘Je vergeet de labrador, een duplexwoning en een Volvo.’ De woorden rollen uit mijn mond voordat ik ze kan tegenhouden. Ze zwijgt ontwijkend als ik schuld bewust opkijk. ‘Sorry, dat was niet zo aardig, maar je snapt toch wel dat je niet kunt eisen dat ik een stap terugneem. Ik leef voor het werk.’

‘En dat is precies waar het verkeerd gaat.’ Ineens zie ik dé Reina, die moeiteloos transformeert van een lieve girl next door naar een zakenvrouw. Haar grootste kwaliteit is dan ook klanten binnenhalen met haar overtuigingskracht. ‘Je maakt de laatste tijd fouten.’

‘Je liegt,’ fluister ik verbluft. ‘Zeg dat je liegt.’

Ze blijft me doodserieus aankijken. Ik ken dat fanatieke trekje om haar mond heel goed. Dat werkt heel goed in ons bedrijf, maar op dit moment maakt het haar een stuk minder sympathiek.

‘Reina, doe effe normaal. Dit is echt onder de gordel. Ik maak nooit fouten. Nog nooit heeft iemand mij betrappt o...’

Met een kalme stem onderbreekt ze me. ‘We zijn op het matje geroepen door de advocaat van *Coffeemaker Deluxe*. Je hebt onlangs een wijziging aangebracht in hun administratie, maar die berekening bleek niet te kloppen. Gelukkig kwamen ze er net op tijd achter, want ze stonden op het punt hun cijfers bekend te maken aan de media.’

Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel. ‘En nu?’

‘Ons contract is per direct opgezegd en dat is boffen, want goddank maken ze er geen rechtszaak van.’

‘Dat is de eerste klacht in mijn hele carrière.’

‘Nee.’ Ze klinkt meedogenloos. ‘Er is nog iets. De directeur van *Dondra Ventures* mailde mij onlangs met de mededeling dat hij voortaan Charlotte als contactpersoon wil.’

Mijn mond valt vanzelf open en ik spring uit ongelooft op van mijn stoel. ‘Maar ik doe zijn zaken al jaren. Charlotte werkt pas een maand bij ons. Wat is dit?’

‘Hij zei letterlijk dat jij hem drie keer bent vergeten terug te bellen en dat hij de persoonlijke aandacht mist bij ons bedrijf en ... dat ... Nee, laat maar.’

‘Nee, nu wil ik het weten ook.’ Mijn bloed kookt inmiddels.

‘Hij zei dat het vuur in jouw ogen gedooft is.’

‘Mijn vuur?’ schater ik uit.

‘Hij bedoelde natuurlijk jouw *passie*.’

Ik bal mijn vuisten zo hard dat mijn knokkels wit worden. ‘Ik bel die lafaard nu. Ik heb zijn vage businesscases altijd kundig en discreet behandeld. Wat denkt hij wel? Dankzij mij is die lul nu miljonair en ik zal het hem vertellen ook.’ Ik gris mijn mobiel van de eettafel en scrol nijdig door alle contacten.

Reina legt haar hand over het display. ‘Dat lijkt me niet verstandig. *Dondra ventures* is een van onze grootste klanten. We hebben ze nodig, zeker nu we *Coffemaker Deluxe* kwijt zijn.’

Ik leg de telefoon hardhandig neer en wrijf in mijn ogen. ‘Fuck! Hoe kan dit nou allemaal?’

‘Yara, je bent een mens, een fijn mens van vlees en bloed dat ook af en toe een fout maakt.’

‘Nee, nee, nee, ik ben een accountant, een financieel strateeg. Ik werk met cijfers, dus ik *moet* een perfectionist zijn.’

‘*Blom & De Jongh accountancy* heeft helemaal niets aan jou als je steken laat vallen. Je moet een stapje terug doen. Zie je het zelf niet?’

‘Een kwestie van wat extra vitamine C.’ Ik ga zitten, pak mijn vork en prik doelloos in een paar slappe sperziebonen. Bah, na deze openbaringen is mijn eetlust verdwenen. Ik mag dan wel een grove fout gemaakt hebben, maar Reina is duidelijk haar verstand verloren. Een time-out? ‘Hoe zag jij mijn afwezigheid eigenlijk precies voor je? Hoe zit het dan met de financiële analyses voor onze andere grote klant, *Rubois Sportsgear*? CEO Jean Rubois is zwaar paranoïde en zal nooit accepteren dat ik niet fulltime beschikbaar ben.’

‘Charlotte is een fantastische manager en zeer bevolgen. Ik wil je niet beledigen, maar je bent *niet* onvervangbaar.’ Au, die laatste vier woorden, die doen pijn, het voelt werkelijk alsof iemand een mes in mijn borst drukt. ‘Jij kunt dus gewoon op vakantie. Neem die time-out. Neem een hobby.’

‘Een hobby ... Iets als breien, haken of kleertjes naaien?’

‘Zoiets ja, zoek iets waar je blij van wordt.’

‘Wat vraag je me nou eigenlijk? Wil je dat ik op reis ga of moet ik een hobby zoeken?’

‘Doe niet zo kinderachtig. Je snapt heel goed wat ik bedoel.’

‘Ik snap het ja, maar accepteren doe ik het niet en je kunt me niet dwingen. Moet ik soms net als die schrijfster van *Eat, Pray, Love* verre reizen gaan maken, mediteren en op zoek gaan naar het geluk?’

Ze pakt een glas uit de keukenkast en vult het met water. ‘Dat is geen slecht idee. Bij haar werkte het wel degelijk, want ze kwam thuis met een nieuwe lover.’

‘Ik wil helemaal geen nieuwe lover,’ schreeuw ik uit. ‘Ik wil ... Ik wil gewoon een leven met mijn werk. Ik wil mijn huidige leven. Vergeet het maar, ik doe het niet.’

Reina blaast geïrriteerd haar adem uit. ‘Daar was ik al bang voor, maar er is geen alternatief. Weet je hoe ik vrijdagmiddag bij *Coffemaker Deluxe* een rechtszaak heb kunnen voorkomen? Na een enorme, gênante tirade van hun kant kon ik nog maar één ding doen en dat is liegen. Ik weet toevallig dat hun CEO

onlangs zijn moeder heeft verloren, dus heb ik ze verteld dat jij ook wegens verdrietige familieomstandigheden niet in staat was om scherp te zijn.'

'Wauw, dat is slim van je, dus dan kunnen we nu ...'

Ze houdt haar hand ter hoogte van mijn gezicht. 'Ik was nog niet klaar. Om geloofwaardig over te komen, heb ik ze ook verteld dat ik jou op non-actief stel. Per direct. Anders hangt er alsnog een rechtszaak aan onze broek.'

'Non-actief, *holy shit*, voor hoelang?' Het zweet breekt me uit en ik laat een ongemakkelijk lachje horen. 'Moet ik zo zwaar gestraft worden? Maar dat doen we toch niet echt? Ik blijf dan op de achtergrond aan het werk. Desnoods thuis. Gewoon stiekem.' Als Reina niet reageert, verhef ik mijn stem weer: 'Ja toch?'

Ze schudt driftig met haar hoofd. 'Nee, jij gaat er per direct drie maanden uit. Halverwege de zomer kun je terugkomen. Ga alsjeblieft naar zo'n eiland als Bali of backpacken in Zuid-Amerika. Je hebt geld zat. Ga iets leuks doen of beter gezegd, ga *niets* doen.' Ze ziet mijn radeloze blik en voegt toe: 'Het spijt me Yara, het is niet anders. Ik geef je een week om het een en ander af te ronden op kantoor.'

Een time-out, dat klinkt als een levensbedreigende ziekte en ik krijg er een bittere smaak van in mijn mond. Ik op non-actief gesteld? Drie maanden lang? Dat kan helemaal niet, ik ben verdorie eigenaar van het bedrijf en we hebben het stervensdruk op kantoor. Ze hebben me nodig. Als ik al een halve dag niet op kantoor ben vanwege afspraken buiten de deur staat mijn telefoon roodgloeiend. Dat houden ze nog geen week vol. Nee, ik ga niet op vakantie. Het kan niet, niet nu. Ik kijk bedenkelijk en kijk met samengeknepen ogen naar alle dossiers op tafel die mijn aandacht de komende weken nog dringend nodig hebben.

Reina vangt mijn slinkse blik vliegensvlug op. 'Vergeet het maar, wanneer jij op reis gaat, laat je jouw laptop hier.'

HOOFDSTUK 2

EEN WEEK LATER

Het is maandag, mijn favoriete dag van de week, en ik staar sinds vanochtend zes uur naar het plafond. Normaliter zou ik allang op kantoor zitten met drie kopjes koffie achter de kiezen. Buiten komt het verkeer op gang en zo te horen is mijn bovenbuurvrouw druk aan het stofzuigen. Ik sla alvast de helft van het dekbed van mijn lijf hopende mezelf te inspireren om op te staan, maar als ik aan het gesprek met Reina van vorige week denk, blijf ik met een verslagen gevoel op bed liggen. Drie maanden niet op kantoor, hoe dan? Dat zijn twaalf volle weken, vierentachtig dagen, tweeduizend en zestien uur, honderdtwintigduizend en negenhonderdzestig minuten. Ik probeer het aantal seconden uit te rekenen, maar mijn hoofd tolt.

Op aandringen van Reina heb ik naar een leuke reis gezocht. 'Ga nou eens serieus kijken en boek iets. Er is vast een trip waar je mega-enthousiast van zult worden.'

Ik beloofde haar dat ik een poging zou doen een reisje te

zoeken en dat heb ik geweten. Mijn laptop ligt nog op het kussen naast me omdat ik tot diep in de nacht bezig ben geweest. Ik kon kiezen uit ontelbaar veel soorten vakanties: avontuur-actie, of zon-strand, of een groepsreis, een stedentrip, een singlevakantie, een droomreis op een cruiseschip, een reis vol met wilde dieren, een culinaire reis of een romantische reis met gegarandeerd elke avond een zonsondergang. Nu snap ik heel goed dat het fenomeen *keuzestress* niet zomaar uit de lucht is komen vallen. Het is een gevolg van de belachelijke meerkeuzemaatschappij waarin we leven. Vroeger gingen mijn vriendinnen en ik met onze ouders naar een camping op de Veluwe óf op de Waddeneilanden. Dat was meer dan prima.

De mooiste foto's van exotische stranden, wuivende palmbomen en vakantieliefdes liet ik op een gegeven moment maar allemaal aan me voorbijgaan. En na het lezen van de zin *De vakantie die je kiest, die ben jij en die bepaalt jouw identiteit*, heb ik mijn laptop dichtgegooid en hardop geroepen: 'Ik wil niet op reis. Ik wil naar kantoor!'

Als ik dat nu hardop herhaal, weet ik dat het zwaar overdreven klinkt, maar het is nou eenmaal waar dat mijn vrijheid abrupt van me is weggenomen.

Ik draai op mijn zij, geef een stomp in mijn kussen en grijp naar mijn mobiel om mijn mailbox te checken. Niets ... Helemaal niets. Hoe is dat mogelijk? Maandag is normaal *manic-Monday-mailbox-dag*. Het duurt niet lang voordat ik daar een antwoord op heb gevonden. Reina is slim en ze heeft er natuurlijk voor gezorgd dat alle werkmail automatisch wordt doorgestuurd naar mijn vervanger Charlotte. Zal Charlotte mijn bureau al ingepikt hebben? Zal onze stagiaire Natalia mijn favoriete mok gebruiken? Zullen Charlotte en Reina vandaag plannen hebben gemaakt voor een gezellige lunch buiten de deur? Vorige maand boden we Charlotte na een indrukwekkend sollicitatiegesprek meteen een baan aan. Ook toen wist ik binnen negentig seconden dat zij perfect was voor ons bedrijf,

dus waarom ben ik in hemelsnaam aan het zeuren? Het is mijn eigen schuld.

Op het beeldscherm van mijn mobiel flikkert de naam JEAN RUBOIS. Mijn hart gaat sneller kloppen. De CEO van *Rubois Sportsgear*, mijn favoriete klant. Ik aarzel even; Reina vermoordt me als ik dit gesprek ga beantwoorden. Maar wat nu als het een noodgeval is? Ja doei, dit telefoontje moet ik echt nemen. Hij is een goede klant van ons bedrijf en hij is erg op mij gesteld. Ik adem diep in en zeg kalm: ‘Goedemorgen Jean, waar kan ik je mee helpen?’

‘Wat lees ik nu allemaal? Jij piept er zomaar even een paar maandjes tussenuit.’ Hij is dwingend, maar door zijn Vlaamse accent klinkt het altijd even prettig.

‘Aha, je hebt mijn mailtje gelezen.’

‘Dat en ik heb mevrouw Blom gesproken. Ik kan toch niet zonder jouw expertise.’

‘Maar Reina is voornemens om ...’

Hij onderbreekt me op felle toon: ‘Reina is zo dom om mij een naïef gansje te geven als vervanger. Ik wil jou. Ik laat een zojuist afgestudeerd kind niet zomaar mijn boeken inzien.’

O, wat heerlijk om dit te horen. Hier is nu al het eerste bewijs dat ik gelijk had. Onze klanten pikken het niet dat ik per direct mijn taken opgeef. Ik wist het. Ik gun mezelf nog een paar veren maar daarna moet ik absoluut weer mijn professionele pet opzetten. Dit gaat niet om *mijn* ego, maar om ons bedrijf. Met pijn in mijn hart en met een gekunsteld opgewekte stem zeg ik: ‘Ik vind het fijn dat je me blindelings vertrouwt, maar geloof me dan ook als ik zeg dat Charlotte de Vries een prima consultant is. Ze heeft Nyenrode Business Uni...’

‘Ja, ja, ja, het zal wel.’ Ik hoor hem een gek geluid maken. Het klinkt alsof hij aan een sigaret zuigt. ‘Mag ik dan nog één laatste advies van jou?’

‘Een voorlopig laatste advies bedoel je, want ik kom wel weer terug hoor.’

‘Kun je afspreken?’ Hij blaast krachtig uit. Dat zal de sigarettenrook wel zijn.

‘Ehm ... kan het niet telefonisch? Of per mail?’

‘Ik heb een investeerder gevonden en ik heb de mogelijkheid om mijn bedrijf uit te breiden als we een samenwerking aangaan.’

‘Is dit niet meer iets voor jullie juridische afdeling?’

‘Die zoeken andere dingen uit. Alle cijfers en verslagen liggen hier al op kantoor. Ik wil dat jij onderzoekt of die investeerder, genaamd *Progresa*, een gezonde financiële achtergrond heeft. Daarna mag je je bevindingen komen presenteren bij ons op kantoor in Antwerpen.’

‘Jean, ik kan niet zomaar ...’

‘*Rubois Sportsgear* rekent op je en wij zijn al jaren jullie trouwe klant. Je kunt daarna echt wel op reis en dan sponsor ik je persoonlijk met een royaal bedrag. Ik begrijp je heel goed, amai, ik ben ook jong geweest.’ Zijn lage lach buldert door de telefoon. ‘Wat denk je ervan?’

Als ik niet snel genoeg reageer, vult hij aan: ‘Ik zat trouwens ook te denken aan een vijfjarig contract met jullie.’

‘Vijf jaar?’

‘Jazeker en ik kan je ook eens aanbevelen bij mijn Amerikaanse businesspartners. Dus?’

Mijn hart gaat sneller kloppen, maar ik moet mijn blijdschap proberen te verbergen. Met enthousiasme en emotie verlies je de scherpte. ‘Mijn veilige bedrijfsmailadres is *out of order*. Ik maak zo snel mogelijk een andere mail aan. Zou je de dossiers ook bij mij kunnen laten bezorgen? En Jean ...’ Ik houd een korte stilte aan. ‘Kun jij dit tussen ons houden? Want zoals je weet wensen mijn collega’s dat ik het een beetje rustig aan ga doen.’

‘Dat is voor mij geen probleem. Ik stuur mijn assistent naar je toe. We hebben spoedig contact.’

‘Absoluut!’

Ik leg met een mix van schuldgevoel en blijdschap mijn mobiel naast me neer. Een vijfjarig contract met *Rubois Sportsgear*? Dat zou alles goedmaken wat ik de afgelopen weken heb verprutst. Zie je wel, ik heb nog genoeg passie in me en zo'n grove rekenfout als vorige maand zal ik nooit meer maken. Dat gebeurt me geen tweede keer. Wanneer ik op het punt sta om een klein vreugdedansje te maken, komen er twee appjes binnen. De eerste is van Reina:

Lieve Y, heb je al afkickverschijnselen? Ik hoop dat je een mooie reis hebt uitgekozen. Hier gaat alles heel goed. Iedereen mist je en Charlotte pikt alles briljant op. Rubois Sportsgear schrok even van jouw afwezigheid maar ik heb ze gerustgesteld. Eigenlijk gaat alles dus PERFECT, precies zoals jij het graag wil ;) x Reina

Ik heb op dit moment geen bijdehante reactie in de aanbieding. Met een murw geslagen houding ga ik weer op bed zitten. Het lijkt wel alsof ik in een film zit met een slecht scenario. Was het maar een film, dan kon ik de bioscoop verlaten of naar een andere zender zappen. Reina heeft Rubois verre van gerustgesteld, maar dat zal ik met trots voor haar rechtzetten, ook al voelt mijn actie een beetje als verraad. Als antwoord stuur ik Reina een smiley terug met een twijfelende uitdrukking. Kort maar krachtig.

Het tweede bericht dat ik zojuist binnenkreeg, is van mijn moeder:

Het gaat niet goed met Igor. Bel me terug. Liefs, mama.

Vanaf het moment dat mijn moeder de telefoon opneemt, brandt ze los: 'Igor heeft een infectie opgelopen. Hij mag niet naar het hondenhotel, want met die oorinfectie erbij durft niemand de verzorging aan. Hij heeft misschien maar een weekje nodig om te herstellen, de arts vermoedt langer, en zijn plekje blijft gereserveerd in het hotel. Wat moet ik doen? O eigenlijk weet ik het al: ik zeg mijn vakantie af. Yara, je zou hem eens moeten zien. Arme hond. Hij ligt compleet voor pampus op zijn deken. Platgespoten door de dierenarts en totaa...'

‘Mam, stop!’ roep ik door haar geratel heen. Haar kennende loopt ze nu ijsberend door het huis. ‘Ik kan anders niet nadenken. Laat staan met je meedenken.’

Het is mijn moeders langgekoesterde wens om alle eilanden van de Nederlandse Antillen te bezoeken samen met haar zus. Al weken hebben ze ernaartoe geleefd en als er iemand is die het heeft verdiend om op vakantie te gaan, is dat mijn moeder. Ze heeft het buitengewoon zwaar gehad. Mijn vader stierf bijna anderhalf jaar geleden aan de gevolgen van een hartaanval. Hij viel zomaar om tijdens een tennistoernooi toen hij samen met mijn moeder een mix-wedstrijd speelde. Mijn tante die op de tribune zat, vertelde me later dat het een hartverscheurend beeld was. ‘Mama heeft je vader nog midden op de baan geprobeerd te reanimeren. Ze hing wel een kwartier boven hem om hem hartmassage te geven en ondertussen bleef ze maar roepen om een AED, maar ja ...’

De tennisvereniging had de defibrillator ver voor het toernooi besteld maar de levertijd bleek toch iets langer dan verwacht. Het apparaat werd de dag na mijn vaders dood bezorgd. Mooi een dag te laat. Maandenlang hebben we gespeculeerd of dat ding mijn vader had kunnen redden.

Als ik aan die tijd terugdenk, zakt al mijn energie weg. Hoe ik die periode precies ben doorgekomen, is voor mij ook een raadsel, maar het doet me goed te weten dat ik blijkbaar veel aankan. Mijn bedrijf liep op volle toeren en we haalden de ene na de andere klant binnen. Tussen de zakelijke telefoontjes door, belde ik vijf keer per dag met mijn moeder, omdat ze op het randje van een zenuwzinking stond. Ondertussen organiseerde ik ook nog mijn vaders begrafenis en voerde ik een strijd met de onsympathieke notaris van mijn ouders. Die vent was in mijn ogen niet capabel genoeg en kwam zo vaag over. Tegelijkertijd was ik boos op mijn moeder omdat ze niet accepteerde dat ik de voorkeur gaf aan een uitstekende notaris uit mijn eigen netwerk.

De onrust was enorm en ik kon geen grip krijgen op heel veel aspecten van mijn leven. Gelukkig lukte het me wel om ons bedrijf *Blom & De Jongh accountancy* tot een groot succes te maken.

‘Mama,’ zeg ik met een dwingende toon, ‘je hebt toch ontzettend uitgekeken naar deze reis? Je *gaat* hoor. Afzeggen is geen optie. Dat kun je tante Janneke niet aandoen.’ Ik wil haar eigenlijk zeggen dat het de eerste keer is dat ze weer op vakantie *durft* te gaan sinds mijn vader is overleden.

‘Nee, ik zie het niet zitten en Janneke begrijpt heus wel dat ik nu niet kan gaan. Ze heeft zelf ook een hond, dat weet je toch? Zo’n soort golden retriever, maar dan heet dat ras anders.’

‘Eh ja,’ stamel ik, maar ik heb geen idee wat ze bedoelt. ‘Je kunt die reis niet cancelen.’

‘Dat kan ik zeker wel, Igor is doodziek.’

Ik sta op en begin te ijsberen door de slaapkamer. Die eigenschap heb ik duidelijk van haar. Ik kan niet anders dan ervoor zorgen dat zij op vakantie kan, ook al heb ik niet veel met honden. ‘Weet je wat, *ik* zorg wel voor Igor. Na de ochtendspits rijd ik meteen naar je toe dan neem ik hem mee naar Amsterdam.’

‘Jij?’ Ze lacht naar mijn mening net iets te fanatiek. ‘Daar heb jij toch helemaal geen tijd voor? Igor moet drie keer per dag zijn medicijnen hebben. Jij bent nooit thuis, hoe kun je dan voor een zieke hond zorgen?’

‘Ik neem vrij. Ik bedoel, ik *heb* tijdelijk vrij.’

Het is stil aan de andere kant van de telefoon. ‘Nee, schat, ik bedoel dat Igor goede verzorging nodig heeft. Hij is eenkennig, de antibiotica-spuut is een uitdaging en de speciale voeding moet met lauw water vermengd worden voordat ...’

‘Dat gaat me allemaal lukken,’ haak ik in. Opnieuw een korte stilte.

‘Gaat het wel goed met je? Ben je zelf ook ziek of zo? Ik heb geen tijd voor grapjes, jongedame.’ Haar semistrenge stemklank

doet me denken aan vroeger. De laatste keer dat ze op die toon tegen me sprak, was toen ik stiekem bij een schoolvriendje was blijven slapen.

‘Mama, ik ben bloedserieus.’ Ik neem een spurt naar de keuken omdat ik ineens een geweldig idee krijg en daar hoort nou eenmaal een goede kop koffie bij. Mijn moeder woont niet meer dan zestig kilometer van Amsterdam en nog belangrijker: ze heeft een goede internetverbinding. Ik kan vanuit haar huis prima werken voor Jean Rubois en ik kan allerlei andere klusjes doen. Reina hoeft niet te weten dat ik slechts een dik uur van haar verwijderd ben. En als blijkt dat ze op kantoor de werkdruk niet aankunnen, kan ik meteen bijspringen. Briljant idee, al zeg ik het zelf.

‘Mama, ik ga het de komende tijd dus iets rustiger aan doen.’

‘Neem je een sabbatical?’

‘Zoiets, een maandje of drie maximaal.’

‘Wat een goede beslissing van jou. Dit probeer ik je al jaren duidelijk te maken.’ Ze klinkt emotioneel. ‘Liefje, waarom nu ineens wel?’

‘Eerlijk gezegd doe ik het niet vrijwillig. Laten we zeggen dat mijn focus wat verslapt is en dat is natuurlijk funest voor een accountant.’

‘O, ben je overspannen? Ach, je bent ook een klassiek voorbeeld van een workaholic. Net als papa. Ik heb je nog gewaar-schuw, want sinds Davids vertrek en papa’s dood ga je maar door met ...’

Ik houd mijn mobiel kort bij mijn oor weg: ‘Ja, ja, stop maar, ik ga rustiger aan doen, maar ik verwacht wel dat de situatie op kantoor na een tijdje onhoudbaar wordt en dat ik moet ingrijpen.’ Stiekem denk ik erachteraan dat ik na deze zogenaamde adempauze tien keer sterker terugkom en nog meer deals ga binnenslepen, maar die fantasie deel ik maar even niet. ‘Luister mam, ik heb een goed idee, ik kom Igor verzorgen in jouw huis tot jij terugkomt.’

‘Maar eh ...’

‘Dat is de perfecte oplossing.’

‘Ja, voor Igor is dat heel fijn maar ik ...’

‘En voor *mij* is dat ook heel fijn. Ik ga een ... ehm ... een hobby zoeken. Bij jou kan ik heerlijk in de bossen wandelen, boeken lezen voor de open haard en gezond koken. Misschien doe ik ook wel een mindfulness-cursus in jullie cultureel centrum. Of was dat alleen voor bejaarden?’ Nu ratel ik net zo door als mijn moeder en natuurlijk is dat stukje over het koken en de mindfulness-cursus honderd procent gelogen.

‘Yara, jeetje, dit gun ik je allemaal, maar zodra Igor beter is, kan hij terecht in het hondenhotel. Onderschat niet hoeveel werk de verzorging is van een ziek beest.’

‘Wanneer Igor weer fit is, maak ik wel een beslissing. Ik heb voorlopig in ieder geval de tijd. Als ik opschiet, kan ik vanmiddag al bij jou zijn.’

‘Jij bent eindelijk vrij en dan ga ik acht weken weg. Dat is zo jammer, kunnen we nog steeds niets leuks doen samen.’ Ze houdt een korte stilte aan. ‘En ik wilde je ook nog iets vertellen.’

Vol ongeduld en dorstig sta ik te wachten voor mijn koffiemachine, die op zijn gemak staat op te warmen. ‘Kan dat niet over de telefoon?’

‘Liever niet, ik wil in alle rust met je praten.’ Ze klinkt mysterieus.

Twee weken geleden was mijn moeder naar Amsterdam gekomen, ook met de mededeling dat ze wilde praten én om te vieren dat ze op reis gaat. Helaas begon die avond met een discussie, omdat ik anderhalf uur te laat het restaurant kwam binnen rennen. De sfeer werd niet beter, want daarna kibbelden we voornamelijk over het feit dat ik weigerde mijn telefoon van tafel te halen. Ik geef toe, het was wat lomp van mijn kant maar ik verwachtte een heel belangrijk zakelijk telefoontje. Normaal gezien is mijn moeder geen zeur, maar waarschijnlijk had ze reisstress want ze bleef maar piepen over mijn drukke bestaan,

over dat ik slecht luister en over het feit dat ze denkt nooit oma te worden. Tante Janneke, mijn moeders belangrijkste referentiekader, heeft namelijk al drie kleindochters en de eerste kleinzoon is onderweg.

Ik druk op de knop van de koffiemaler en pak ondertussen een espressokopje uit de kast. ‘Sorry voor het lawaai. Als je terug bent, beloof ik je dat ik helemaal zen ben en minstens nog een week blijf logeren. Zie ik je trouwens straks nog en heb je een lift nodig naar Schiphol?’ Wanneer ik die laatste vraag stel, schaam ik me dood dat ik haar dat niet eerder heb aangeboden. Hiermee bewijs ik maar weer dat ik verre van een perfecte dochter ben.

‘Nee schat, ik heb al iemand die ons naar het vliegveld brengt en over die persoon wilde ik je graag spre...’

‘O, voordat ik het vergeet, hoe doen we dat met jouw huis-sleutel?’ Ik loop met mijn koffie terug naar de woonkamer. Waar had ik nou die koffers opgeborgen? Onder mijn bed of ...

‘Eh ... ja, goed dat je het vraagt, ik leg de sleutel onder de zevende roze bloempot van links. Buurvrouw Miep zorgt voor de tuinplanten en de medicijnen van Igor liggen in de koelkast. Yara, ik heb sinds een tijdje ee...’

‘Niet twijfelen meer hoor, over die vakantie,’ roep ik terwijl ik een koffer uit de meterkast trek en alle ordners er in één keer in kiep. Ondertussen kijk ik rond waar de dossiers zijn gebleven van *Rubois Sportsgear* en *Dondra Ventures*. Voordat ik vertrek moet ik niet vergeten om Jean Rubois een bericht te sturen dat hij alle dossiers moet afleveren bij mijn logeeradres. ‘Mam, ik pas goed op jouw huisje en op Igor. Bel je me zodra je geland bent. Niet vergeten hè?’

Vol van mijn slimme plan wens ik haar een heerlijke vakantie en ga ik in kleermakerszit op de grond zitten om mijn beste vriendin te appen:

Adios Reina! Ik ga op reis ... Tot over een paar maanden. Liefs Y.

Binnen de minuut krijg ik een bericht terug:

Shit, ik ga ieder moment een vergadering in, dus ik kan je niet bellen. Wat is dit trouwens voor impulsieve actie? We hebben niet eens afscheid genomen. Toch ben ik supertrots op je, want ik weet dat dit niet makkelijk voor je is. Argentinië, Barbados, Mexico, Thailand of is het Canada? Waar ga je heen?

Een lief vrijstaand huisje. Hippiestijl.

I knew it ... Dus toch Ibiza?

Zoiets ja.

HOOFDSTUK 3

Na een dik uur rijden kom ik aan in Berkeloo, een dorpje aan de rand van de Veluwe. Wat ben ik hier lang niet meer geweest. Dat ga ik de komende tijd in ieder geval goedmaken. Mijn ouders zijn hier acht jaar geleden naartoe verhuisd vanuit mijn geboortestad Amsterdam. Vooral mijn moeder was de stadsdrukke meer dan zat. Ik kan niet anders zeggen dan dat het hier prachtig is, op wat onnozele rotondes na. De uitlaat van mijn Volkswagen Polo schraapt over de grond. ‘Wie bedenkt zoiets,’ zeg ik hardop als ik over de zoveelste veel te hoge verkeersdrempel hobbel.

Wat een luxe om een keer niet naar een parkeerplek te hoeven zoeken. In Amsterdam ben ik regelmatig twintig minuten aan het rondrijden voor een plekje om vervolgens nog steeds honderd meter van mijn appartement geparkeerd te staan. Mijn moeder was meteen verliefd op het vrijstaande huisje dat qua uiterlijk te vergelijken is met een Engelse cottage. Mijn pa was minder enthousiast om te verhuizen, maar toch stemde hij in met een verhuizing naar Gelderland, omdat hij zag hoe gelukkig mijn moeder daarvan werd. Ze wist hem uiteinde-

lijk te overtuigen met: 'Je weet niet wat je ziet. De tennisbaan ligt midden in een bos. Het is bijna sprookjesachtig.'

Het rustieke minihuis is een en al knusse landelijkheid met die ruwe bakstenen, de prominente schoorsteen en de deels rieten kap. Ondanks dat het huis klein is, heeft het wel een bovenverdieping met twee slaapkamers en een ruime zolder. Ik trek mijn koffers de voortuin in en beland meteen in een kleurrijke oase. Mijn moeders passie voor bloemen en planten is hier duidelijk te zien. De enige plant die ik op het balkon van mijn appartement heb staan, is een *Euphorbia Grande*, oftewel een Mexicaanse reuzencactus. Die plant wil maar één ding: met rust gelaten worden.

Je moet wel erg je best doen wil je die om zeep helpen. De hoogbejaarde buurvrouw Miep staat nieuwsgierig voor het raam en doet in eerste instantie alsof ze haar decoratieve beeldjes op de vensterbank aan het afstoffen is. Pas wanneer ik zwaai, zie ik dat ze me herkent. Ze opent het raam en roept enthousiast: 'Hallo daar, Yara de Jongh, je lijkt steeds meer op je moeder. Zit ze al in de lucht?'

Ik werp een blik op mijn horloge. 'Ja, ze is twee uur geleden opgestegen.'

'Tsjonge, jonge, wat een avontuur. Kijk je trouwens uit voor verkopers aan de deur; ze proberen je allerlei verzekeringen aan te smeren. Ik heb er net nog eentje weggestuurd.'

'Ja hoor, ik jaag ze allemaal weg.' Ik steek mijn duim naar haar op en trek mijn bagage over de voordeurdrempel. Een bekende geur zweeft door de lucht, een mix van vanille en frambozensiroop. Het is mijn moeders favoriete geurtje, dat ze al draagt sinds ik geboren ben. In de hal word ik 'verwelkomd' door een groot schilderij aan de muur. Ik doe een stapje naar achter en zie dat het een portret is van mijn vader. Hij kijkt me strak en streng aan. Wanneer heeft mijn moeder die laten maken? 'Hoi pap,' zeg ik zachtjes en kijk met gemengde gevoelens naar het semiabstracte kunstwerk.

Wanneer ik Igor hoor janken, laat ik mijn koffers in de gang staan en loop ik zo snel mogelijk door naar de woonkamer. Ja hoor, daar ligt de patiënt, languit op een groot grijs kussen. Hij kijkt met een schuine kop op en legt daarna ongeïnteresseerd zijn snoet weer neer. ‘Hallo Igor, ken je mij nog?’ Hoorde ik nou een arrogant zuchtje? Jazeker, en hij doet het gewoon weer. ‘Nou, ook fantastisch om jou weer te zien.’ Ik leg mijn handtas op de eettafel en draai een rondje om mijn as. Mijn moeder heeft de inrichting drastisch veranderd sinds ik de laatste keer hier was. Je ziet meteen dat zij gek is op de kleuren van de Mexicaanse kunst. De vrolijke keramieken bloemen, planten, papegaaien en andere vogels zijn in alle hoeken van de kamer te vinden. Er zitten vast ook spulletjes bij die mijn creatieve moeder zelf heeft gemaakt. Met een bedrukte blik tel ik de planten op de vensterbank. Nóg een uitdaging de komende weken.

Halverwege de woonkamer staat mijn vaders grote liefde trots te glimmen: de zwarte vleugel, een echte *Steinway & Sons*. Wat heb ik daarachter veel uren met hem doorgebracht. Elke week kreeg ik les van juf Miyuki, mijn Japanse pianolerares. Er was geen lol met haar te beleven, maar toch bleef ik gemotiveerd en wilde ik haar keer op keer laten zien dat ik goed geoeffend had. Miyuki gaf me pas moeilijkere opdrachten wanneer ik de oude oefeningen perfect beheerste en dat vond ik verschrikkelijk. Soms moest ik wekenlang één muziekstuk instuderen.

‘Het gaat me niet snel genoeg,’ schreeuwde ik een keer tijdens de les en aansluitend klapte ik de pianoklep met een noodgang dicht. Miyuki trok godzijdank net op tijd haar vingers terug. Ik ging blijkbaar zo tekeer dat mijn moeder de trap af rende om te kijken of we nog in leven waren. Miyuki knikte naar mijn moeder, vouwde haar handen in elkaar en legde die vredig op haar schoot. Met een kalme stem zei ze: ‘Yara, mijn leerling, zo uniek en ongeduldig. Jij moet leren omdenken: *snel* betekent langzaam gaan, zonder te stoppen.’

Toen ze weg was, liet mijn moeder me een spijtbetuiging van drie A4'tjes schrijven. Die heb ik Miyuki bij de volgende les moeten voorlezen. Dat deed ik braaf, maar met een rode kop.

Dat ongeduld waar mijn bijzondere pianojuf het over had zit in mijn DNA. Ik moet nog altijd aan haar denken als ik bijvoorbeeld een moeilijke klus te doen heb. Naast het pianospelen is er nog iets dat ik van haar heb geleerd en dat is om *nooit* op te geven. Hopelijk heeft Miyuki ook een beetje een positief gevoel aan mij overgehouden en herinnert ze zich mij niet alleen maar als die driftige puber die erop uit was om haar vingers af te hakken met de pianoklep.

Langzaam schuif ik de stoel naar achter en ga ik achter de piano zitten. Dat voelt onwennig en vertrouwd tegelijk. Deze vleugel was zo'n onderdeel van ons gezin, dat mijn ouders haar een naam gaven. Ze kozen unaniem voor *Bernice*. Krachtig en met een positieve betekenis: de overwinnaar. Na de middelbare school lonkte het studentenleven en stopte ik, tot mijn vaders ergernis, met pianoles. Gelukkig bleef ik wel muziek maken, want ik zat in een bandje waarmee ik wekelijks repeteerde. Onze optredens in de studentenkroeg stelden muzikaal niet heel veel voor, mede dankzij de hoeveelheid bier dat ons aan de lopende band werd aangeboden. Drank en muziek maken was voor ons als amateurbandje een kansloze combinatie. Sinds Reina en ik ons bedrijf zijn gestart, heb ik geen piano meer aangeraakt. Dat is meer dan logisch als je zo'n monsterlijke, volle agenda hebt als ik.

Ik laat *Bernice* voor wat ze is en loop naar de houten eettafel achter in de woonkamer. Er ligt een notitieboekje klaar met instructies hoe ik Igor moet verzorgen. Ik blader er een beetje doorheen en schiet in de lach. Op de laatste pagina staat een uitgebreide beschrijving van hoe ik de planten binnen moet verzorgen. Mijn moeder kent me te goed, maar voordat ik me hier *echt* in ga verdiepen, heb ik een goede kop koffie nodig.

Vanuit de gang zie ik al een dienblad met pastelkleurige kopjes op het aanrecht staan. Daarnaast ligt een koektrommel met allerlei soorten thee erin: ontspanningsthee, kalmerende thee, kamille-herstelthee, verzachtende kruidenthee. Lekker subtiel, mam.

Na een nauwkeurige inspectie van de keukenkastjes moet ik mijn zoektocht naar koffie en een apparaat helaas opgeven. Ik schat de kans laag in dat er in het duffe centrum van Berkeloo een hippe koffietent is te vinden. Dan ga ik maar voor de ontspanningsthee. Terwijl de waterkoker het werk doet, zet ik mijn laptop op de keukentafel om in te loggen op het portaal van onze bedrijfssite. Waar zullen mijn collega's vandaag allemaal mee bezig zijn? Vanbinnen moet ik gniffelen, wat een steengoede actie dit. Wanneer er iets misgaat op kantoor, en dat zal geheel gebeuren, dan ben ik er als de kippen bij.

Ondanks de verschillende pogingen word ik niet geaccepteerd door het systeem. Mmmh, dat is gek, zowel mijn gebruikersnaam als mijn wachtwoord worden niet herkend. Zal er iets zijn met mijn moeders wifi-installatie? Er is in ieder geval niets mis met de wifi-sterkte op mijn telefoon. Reina zal mijn account toch niet hebben laten verwijderen? Als dat waar is, kan ik dat onmogelijk accepteren. In een reflex pak ik mijn mobiel en druk ik op sneltoetsfunctie 1. Is ze gek geworden? De realiteit dringt pas tot me door wanneer ik Reina's hoge, vrolijke stem hoor op haar voicemail. Ik druk het telefoontje snel weg. Ik kan haar natuurlijk helemaal niet bellen, want dan weet ze meteen dat ik niet in het buitenland zit. Hoe dom kan ik zijn. Blijkbaar moet ik zelf ook nog wennen aan mijn snode plan en de leugens die daarbij horen.

Na twee koppen ontspanningsthee (die absoluut niet werken) en na het doornemen van Igors zorgboekje doe ik nog één poging om in het portaal te komen. Nog steeds geen toegang. Vloekend loop ik terug naar de woonkamer, om te

kijken hoe het met Igor gaat. Ik zou natuurlijk Erik van ICT kunnen vragen om mijn account weer te activeren. Misschien is het slimmer om dat over een tijdje pas te doen, dan valt het een stuk minder op.

Ik ga op mijn hurken voor Igors kussen zitten. ‘Wat denk jij? Is het een goed idee om binnenkort ICT te bellen? Wil je trouwens wat eten? Hoe laat eet jij eigenlijk normaal?’ Ik staar hem aan alsof ik daadwerkelijk een antwoord terugverwacht. Na een aai over zijn rug begint hij lelijk te grommen en schuifelt hij verder van me vandaan. Ik haal meteen mijn handen van hem af en duw mezelf naar achteren tegen de bank aan. Dat worden nog drie gezellige maanden, maar niet heus. Zou de tijd sneller gaan als ik de dagen ga bijhouden? Nog twee maanden, drie weken en zes dagen te gaan. Ik kijk zuchtend voor me uit, dit is dus de plek waar ik voorlopig zit. Ik weet niet of ik nu moet huilen of moet lachen. De perzikkleurige muren geven me een benauwd gevoel en de fotolijstjes achter *Bernice* komen als dartpijlen op me af. Mijn hele onbezorgde jeugd hangt daar. Ik zat altijd vol met plannetjes: romantische melodieën verzinnen op de piano, dansjes bedenken en vooral heel veel liefdesbriefjes schrijven naar jongens uit de klas. Op dit moment weet ik bijna niet eens meer hoe het is om verliefd te zijn. Mijn laatste lange relatie was met David en zo te zien hangt hij ook nog aan de fotomuur. We staan hand in hand voor een of ander Romeins gebouw in Zuid-Frankrijk. We hadden precies een maand verkering en waren smoorverliefd. Gek dat mijn moeder die foto nog niet heeft weggehaald; zo dol was ze namelijk niet op David. Waarschijnlijk geeft het kiekje waar de verliefdheid van ons afstraalt haar een fijn gevoel.

David gaf zijn baan als marketingmanager op om samen met twee vrienden een surfschool in Portugal te beginnen. Ik had mee kunnen gaan naar het mooie Porto, maar Reina en ik hadden ons bedrijf net op de rit. *Blom & De Jongh accountancy*

was iets waar we knetterhard voor hadden gewerkt en dat wilde ik niet zomaar opgeven. En nog belangrijker, ik was in de rouw vanwege mijn vader en het zou meer dan harteloos geweest zijn om mijn moeder in haar eentje en met al haar verdriet achter te laten.

Op onze laatste avond samen zei David: 'Als we echt voor elkaar bestemd zijn, zullen onze paden elkaar weer kruisen.' Ik lachte hem uit om zijn spirituele praatjes en snoerde hem de mond met een potje heerlijk vrijen, oftewel afscheidsseks. Toen hij de volgende ochtend in zijn volgeladen vintage Volkswagenbusje vertrok, was hij de hoek nog niet om of ik rende zo snel mogelijk in verwarde toestand naar mijn eerste zakelijke lunchafspraak van de dag. Sinds David in Portugal woont, spreken we elkaar sporadisch. We appen wel als David een zakelijke vraag heeft of om elkaar een beetje op de hoogte te houden van wat we meemaken.

Ik schrik op wanneer ik een vrachtwagen door de straat zie rijden. Mijn moeder had me vanochtend gewaarschuwd: 'Vergeet de kliko niet, anders liggen die vuilniszakken twee weken te stinken.' Ik trek een sprintje naar buiten en ga naar de zijkant van het huis. Daar zie ik de bakken staan. Veel bakken. Welke kliko moet het zijn? De grijze, de oranje, de groene of de blauwe? Ow, shit. Ik ren terug naar de straatkant om te kijken wat de buurtbewoners hebben neergezet. Zo snel als ik kan, sleur ik de grijze afvalbak naar de overkant van de straat, waar de vrachtwagen op dat moment stopt. Net op tijd.

Wanneer ik terugloop, zie ik vanaf het tuinhok een man bij de voordeur staan. Ja hoor, daar heb je er één, een verkoper. Tegenwoordig sturen ze knappe mannen op pad om arme mensen zinloze verzekeringen aan te smeren. Goede marketingstunt trouwens; deze lange verkoper heeft blond gekruld haar en een pilotenbril die hem perfect staat.

'Nee, dank je. Geen interesse,' roep ik terwijl ik de tuin

inloop. Hij draait zich verbaasd om en zet zijn rugzak neer. 'Je kunt het bij het volgende huis proberen. Overigens niet bij die buurvrouw daar die nu voor het raam staat, maar verderop.' Ik wijs naar Mieps huis en ik zie hem in alle rust met me meekijken. 'Mag ik er even langs?' Hij doet meteen een stap opzij. 'En een fijne dag nog.'

Ik pak de deurknop vast, maar kom er meteen achter dat ik mezelf heb buitengesloten. Dat meen je niet? In alle haast ben ik vergeten om de deur op de haak te zetten. Ik ga mijn broekzakken langs in de hoop dat de sleutel daarin nog zit opgeborgen. Helaas.

'Ben je iets kwijt?' zegt hij met kalme stem.

'Ja, duh,' zeg ik geïrriteerd. 'Kun jij nu weggaan? Dan kan ik tenminste de sleutel van de geheime plek pakken.' Terwijl ik zoekend om me heen kijk, mompelt ik: 'Als ik me kan herinneren wat die plek is.'

De verzekeringsman schraapt zijn keel: 'Wil je *mijn* huissleutel lenen? Of probeer anders de zevende bloempot van links. De roze.'

Ik stop meteen met zoeken en kijk hem recht aan, of eigenlijk kijk ik in de glazen van zijn pilotenbril.

'Die bloempot daar.' Hij steekt zijn vinger uit en wijst naar de pot.

'Ja, toevallig weet ik wat de kleur roze is. Hoe weet jij dat eigenlijk en hoe kom jij aan een huissleutel?'

Met een geamuseerde glimlach zegt hij: 'Ik woon hier.'

'Dat kan niet. Hier woont mijn moeder, Jookje de Jongh.'

'Dat klopt, maar ik woon hier ook.'

'Woon jij samen met mijn moeder?' Ik deins een beetje terug en in gedachten zet ik mijn ouderwetse mama in een rij met zelfverzekerde vrouwen als Patricia Paay, Heleen van Rooyen en Connie Breukhoven, die niet vies zijn van jongere mannen.

'Ik huur haar zolder en in het weekend ga ik terug naar mijn huis in Groningen. Grappig, ik herken jou van de foto's.'